

paa dette Spørgsmaal. Hvis man vilde ordne Sagen paa denne Maade, vilde det forekomme mig i Virkeligheden at være ret ubilligt. Ja, hvis man deraf vilde tage Anledning til at give mere, saafremt det viste sig, at Udgifterne i Femaaret bleve højere og højere, vilde det være en ganske anden Sag.

Guldbrandsen: Det Svar, som den højtærede Justitsminister henvendte til mig, kan jeg ikke anse for ganske fyldestgørende. Jeg paaskønner, at den højtærede Justitsminister vil lade foretage en Undersøgelse med Hensyn til de 1,500 Kr., som Hr. Herredsfoged Krarup i de senere Aar aarligt skal have kunnet spare af Summen 4,225 Kr., som tilstaaes ham i Godtgørelse for Kontorholdsudgifter. Jeg er selvfølgelig taknemlig for, at en saadan Undersøgelse vil blive sat i Gang, men det var snart ogsaa den eneste Indrømmelse, den højtærede Minister kunde gøre mig. Den højtærede Minister udtalte, at han ønskede helst, at jeg skulde have talt med ham personligt om denne Sag. Jeg har selv overvejet dette Spørgsmaal, og jeg vilde være gaaet denne Vej, hvis jeg havde kunnet gaa ud fra, at den højtærede Minister ikke kendte de Forhold i Forvejen, som jeg vilde paatale. Men Forholdet var jo det, at den højtærede Minister meget vel kendte det gennem de to Forespørgsler, som vare indsendte til Ministeriet i Løbet af Aaret. Jeg maa tilstaa, at det Svar, som den højtærede Minister havde at afgive paa denne Forespørgsel, var efter min Opfattelse ikke saaledes, som jeg kunde have ønsket det. Jeg vilde have fundet det rimeligt, om den højtærede Minister dog havde taget nogen Afstand fra det Standpunkt, som Herredsfoged Krarup har indtaget i denne Sag, thi det er, efter min Opfattelse i hvert Fald, ikke fuldt ud forsvarligt. I øvrigt udtalte den højtærede Minister, at han ikke vidste, om der var noget personligt Mellemværende mellem Hr. Herredsfoged Krarup og mig. Det kan jeg saa godt forstaa, at den højtærede Justitsminister ikke ved noget om, og jeg ved for øvrigt heller ikke noget om, at der skulde være noget personligt Mellemværende mellem ham og mig, men naar det alligevel siges saaledes fra den højtærede Ministers Side, synes jeg i hvert Tilfælde, at det bliver en Insinuation. En Ting er i alt Fald vist: Naar jeg har fremdraget dette Forhold, har jeg ikke gjort det for at skade den paagældende Embedsmand,

ikke i fjerneste Maade, men jeg har maattet paatale det, fordi det har vakt Opmærksomhed i min Valgkreds. Man har i høj Grad misbilliget det i min Valgkreds, og jeg har derfor været nødsaget til at omtale det, da det har skabt et Mistillidsforhold mellem Herredsfogden paa den ene Side og en stor Del af min Valgkreds Befolkning paa den anden. Jeg finder det derfor ganske i sin Orden, at jeg har bragt denne Sag frem. Jeg har ikke tænkt paa i mindste Maade at komme til at tage Hævn over Hr. Herredsfoged Krarup ved at drage det frem. Den højtærede Justitsminister mente, at de ti Favne Brænde, som Hr. Krarup hvert Aar faar af Lensgreven, var noget, som hørte Embedet til, men den højtærede Justitsminister sagde ved Siden deraf, at han dog ikke vidste, om det var ydet saa længe til Embedet, at det var at betragte som hørende dertil. Det var to Udtalelser, der egentlig kom til at spænde Ben for hinanden. Den sidste Udtalelse ødelagde ganske den første. Forholdet er vistnok det, at det ikke er et Led af Embedets Løn. Saa vidt jeg ved, blev det nøje undersøgt, og man kom til det Resultat, at det ikke hørte til Embedet. Skulde jeg eller min Meddelejer fejle i den Henseende, er det i alt Fald ikke med Vilje. Den højtærede Minister synes heller ikke at vide tilstrækkelig Besked herom. Jeg savner i den højtærede Ministers Udtalelser en Bemærkning om den Bekendtgørelsesmaade, som Herr Herredsfoged Krarup tillader sig. Jeg kunde ønske at vide, om den højtærede Minister fremdeles vil fastholde, at det er ganske korrekt af Hr. Herredsfoged Krarup at avertere saaledes, at det kun sker i Højrebladet og det moderate Blad, medens det ikke sker i Venstrebladet, som dog er det ældste og mest udbredte Blad. Det er i Virkeligheden Venstrebefolkningen paa Øen, som faar et Slag derigennem. Den Afgørelse, der blev truffen ved Resolution 12te Februar dette Aar, synes jeg ikke kan blive staaende i Længden. Jeg kunde ønske, at den ærede Minister vilde udtale sig om, hvorvidt den fremdeles skulde staa ved Magt. Jeg skal i øvrigt udtale, at det, som jeg har anført om Hr. Herredsfoged Krarups Optræden, maa i alt væsentligt være rigtigt. Hr. Krarup har nemlig anlagt Sag mod Langelands Avis, det Blad, der har paatalt de Forhold, jeg har nævnt, men Sagsanlægget gælder ikke de bestemte Beskyldninger, der ere rettede mod Herredsfogden, men blot Tendensen. Det forekommer mig, der deri